



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **M. K. H.**, IČO 68838751, sídlem Husitská 28, Tachov, zast. JUDr. Pavlem Zálišem, advokátem se sídlem Nádražní nám. 299/8, Mariánské Lázně, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 12. 2019, č. j. 30 A 121/2018 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2018, č. j. 3636-4/2018-900000-316. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 11. 2017, č. j. 64692-14/2017-600000-12. Posledně zmíněným rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným tím, že dne 18. 7. 2017 nejpozději v čase 15:00 hod při přijetí tržby za zboží (1x hranolky a 2x pitná voda) v částce ve výši 60 Kč od pracovníků správního orgánu I. stupně neodeslal datovou zprávu správci daně s údaji o evidované tržbě a nevystavil řádnou účtenku na přijatou tržbu, čímž se dopustil v souběhu přestupků podle § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o evidenci tržeb“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Správní řízení, ve kterém byla citovaná rozhodnutí vydána, bylo zahájeno na základě místního šetření provedeného pracovníci správního orgánu I. stupně dne 18. 7. 2017 v 15:00. Stěžovatel při obdržení tržby tuto tržbu nezaevidoval (neodeslal o ní datovou schránku správci daně) a nevydal osobám provádějícím šetření účtenku; tyto své povinnosti splnil teprve v 15:09 poté, co se prokázaly služebními průkazy. Správní orgán I. stupně následně dne 6. 10. 2017 vydal příkaz č. j. 64692-7/2017-600000-12, kterým stěžovatele shledal vinným z výše popsaného přestupku a uložil mu pokutu ve výši 20 000 Kč. Stěžovatel proti tomuto příkazu podal odpor a správní orgán I. stupně následně vydal výše citované rozhodnutí ze dne 13. 11. 2017, proti němuž se stěžovatel odvolal. V odvolání mj. namítal, že jej osoby provádějící šetření měly poučit o možnosti obstarat si tlumočníka. Správní orgán I. stupně na dožádání žalovaného provedl dne 12. 2. 2018 výslechy svědkyň – osob, které místní šetření provedly. Žalovaný poté odvolání shora uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou ke krajskému soudu. Namítal především, že stěžovatel je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky a neumí dobře česky. Tato skutečnost měla být osobám provádějícím šetření zřejmá, a měly tedy stěžovatele poučit o možnosti obstarat si tlumočníka. Stěžovatel si tak v důsledku jazykové bariéry neuvědomoval význam místního šetření a ani si nebyl vědom svých procesních práv, především práva vyjádřit se do protokolu k místnímu šetření. Stěžovatel dále zpochybnil časovou prodlevu mezi převzetím tržby, k čemuž mělo údajně dojít v 15:00, a jejím zaevidováním v 15:09, a v důsledku toho zpochybnil též přiměřenost časové prodlevy, která byla stěžovateli poskytnuta k zaevidování tržby a vydání účtenky. Poukázal na to, že podle vyjádření osob provádějících šetření je čas tržby uveden odhadem s odchylkou 1-2 minuty (jedna z nich dokonce připustila odchylku pěti minut).

[4] Krajský soud přihlédl k tomu, že stěžovatel má živnostenské oprávnění pro hostinskou činnost od 10. 4. 2004 a od 19. 12. 2007 vede provozovnu, ve které místní šetření proběhlo. Stěžovatel při šetření reagoval na dotazy přiměřeně, o svých povinnostech věděl a snažil se je dodatečně splnit. Od cizince, který tak dlouho žije v České republice a provozuje zde hostinskou činnost, lze očekávat, že sám náležitě vyhodnotí svou jazykovou kompetenci a buď bude se správními orgány komunikovat v češtině, nebo prohlásí, že češtinu dostatečně neovládá. Osoby provádějící šetření tedy nepochybily, pokud stěžovatele při místním šetření nepoučily stěžovatele o možnosti obstarat si tlumočníka. Co se týče zpochybnění časové prodlevy mezi převzetím tržby a jejím zaevidováním, krajský soud uvedl, že není rozhodné přesné určení času, ale pouze sled událostí. V daném případě stěžovatel obdržel tržbu a osoby provádějící šetření si následně sedly ke stolu, kde vypily vodu. Teprve poté, co bylo zřejmé, že jim stěžovatel účtenky nehodlá vydat, se prokázaly služebními průkazy, načež stěžovatel tržbu zaevidoval a účtenku jim vydal. Ohledně věrohodnosti svědeckých výpovědí osob provádějících kontrolu coby celníc neměl krajský soud důvod pochybovat. Jejich výpovědi byly konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. Z jejich strany nebylo patrné ani žádné nestandardní chování či nepřiměřená míra horlivosti.

[5] Krajský soud tedy žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V první řadě nesouhlasil s názorem krajského soudu, že nedošlo k omezení jeho procesních práv, pokud nebyl při místním šetření poučen o možnosti obstarat si tlumočníka. Z výpovědí obou osob provádějících místní šetření vyplývá, že jim muselo být zřejmé, že stěžovatel neovládá český jazyk jako svoji mateřštinu. Vzhledem k tomu měly osoby provádějící místní šetření povinnost stěžovatele poučit, že má právo obstarat si tlumočníka. Stěžovatel si nebyl v průběhu místního šetření vědom tohoto práva a vzhledem k vysoké dynamice obdobných šetření, které mají silný prvek překvapení pro kontrolovanou osobu, je poučovací povinnost ze strany kontrolujícího orgánu důležitá a případné porušení je závažné. Pomocné indicie, z nichž vycházel krajský soud, tedy zejména stěžovatelův pobyt a podnikání na území České republiky, má pro možnost stěžovatele adekvátně reagovat ve velmi specifickém úředním styku nulovou vypovídací hodnotu. Stěžovatel též považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť v žalobě bylo zpochybněno, že mezi tržbou a zaevidováním došlo k devítiminutové prodlevě, přičemž ani § 18 zákona o evidenci tržeb nelze vykládat způsobem, že třeba i zcela minimální prodleva mezi obdržením tržby a jejím zaevidováním je porušením povinnosti daňového subjektu (může například jít o situaci, kdy prodejce po obdržení tržby zjistí, že nemá vhodnou kombinaci drobných na vrácení). Stěžovatel tedy zpochybnil, že mu byl ponechán dostatečný časový prostor pro zaevidování tržby a předání účtenky. Krajský soud se však zabýval pouze sledem událostí a věrohodností celních jako svědků.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s argumentací napadeného rozsudku krajského soudu. Námitku, že měl být stěžovatel poučen o možnosti obstarat si tlumočníka, považuje za účelovou. Upozornil, že stěžovatel poprvé uvedl, že český jazyk neovládá dostatečně, teprve v odvolání; přitom již při podání odporu proti příkazu ze dne 6. 10. 2017 byl zastoupen advokátem. Dále žalovaný uvedl, že podle § 31 odst. 8 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění rozhodném pro posuzovanou věc, musí být v provozovně v prodejní době přítomna osoba splňující podmínku znalosti českého nebo slovenského jazyka, přičemž v době kontroly kromě stěžovatele a kontrolujících osob nikdo jiný přítomen nebyl. Co se týče druhé námítky, podle žalovaného nebyla rozhodná délka prodlevy mezi obdržením tržby a vydáním účtenky, neboť měl platbu zaevidovat a účtenku vydat nejpozději při obdržení tržby. Osoby vykonávající místní šetření naopak ponechaly stěžovateli delší dobu pro splnění jeho zákonných povinností – posadily se ke stolu a vypily zakoupenou vodu.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil následující. Podle protokolu o místním šetření ze dne 18. 7. 2017, č. j. 64692/2017-600000-61, stěžovatel v 15:00 obdržel tržbu, ovšem k vydání účtenky došlo teprve poté, co se osoby provádějící místní šetření prokázaly služebními průkazy. Stěžovatel odůvodnil nevydání účtenky časovými důvody a tím, že je zákazníci nechtějí. Protokol je podepsán stěžovatelem. Ve spise je dále založena účtenka č. 1222 vydaná osobám provádějícím šetření. Dle údajů na této účtence byla vydána dne 18. 7. 2017 v čase 15:09:53. Ve správním spise je založen také protokol o výsledku svědkyně S. V. ze dne 12. 2. 2018, č. j. 6584-8/2018-600000-12, a protokol o výsledku svědkyně Mgr. N. E. ze dne 12. 2. 2018, č. j. 6584-9/2018-600000-12; jedná se o osoby, které místní šetření prováděly. Simona Valentová na dotaz, zda stěžovatel komunikoval česky a zda měla pocit, že jim stěžovatel rozumí, uvedla: *„Snažil se mluvit česky a rozuměl tomu, co po něm chceme.“* Mgr. N. E. na dotaz, jak stěžovatel komunikoval, odpověděla: *„Lámanou češtinou. V jednoduchých větách bez skloňování – dvou až tříslavné vyjadřování.“* V reakci na dotaz, zda měla pocit, že jim stěžovatel rozumí, uvedla: *„Neměla jsem pocit, že by mi nerozuměl. V okamžiku prokázání a seznámení s předmětem kontroly věděl, jak reagovat. Tzn., odkýval nám to a vystavil nám hned účtenku.“*

[11] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel přednáší dvě otázky: (i) povinnost správce daně poučit o možnosti obstarat si tlumočníka a (ii) nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Námitky budou vypořádány v uvedeném pořadí.

[12] Ad (i) – Nejvyšší správní soud se tedy nejprve zabýval tím, zda měly správní orgány v posuzovaném případě povinnost stěžovatele poučit o možnosti obstarat si tlumočníka. Esenciálním požadavkem spravedlivého řízení je, aby mu jeho účastníci rozuměli; proto čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod stanoví: *„Kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka.“* Zde je třeba upozornit, že již na úrovni ústavního pořádku se předpokládá aktivita osoby, která se práva na tlumočníka dovolává – toto právo je spjato s prohlášením o nedostatečných jazykových znalostech.

[13] Při správě daní se jedná v českém jazyce [§ 76 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „daňový řád“)]; kdo neovládá tento jazyk, má právo na tlumočníka (§ 76 odst. 3 daňového řádu). Správce daně má v souvislosti se svými úkony poskytovat osobám zúčastněným na správě daní přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to potřebné vzhledem k povaze úkonu, nebo pokud tak stanoví zákon (§ 6 odst. 3 daňového řádu). Zákon výslovně nestanoví povinnost správce daně poučovat osoby, které neovládají český jazyk, o možnosti obstarat si tlumočníka, případná povinnost správce daně tak pramení z obecné poučovací povinnosti; toto poučení tedy má být poskytnuto, je-li to vzhledem k okolnostem nezbytné.

[14] Poučovací povinností ve vztahu k možnosti obstarat si tlumočníka se Nejvyšší správní soud obsáhle zabýval v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Afs 36/2007 - 86, č. 2539/2012 Sb. NSS. Podle tohoto rozsudku je správce daně povinen poučit o možnosti opatřit si tlumočníka v případě, že je ze skutkových okolností zřejmé, že ten, kdo má před správcem daně jednat, tlumočníka potřebuje. O této potřebě svědčí zejména, pokud osoba se správcem daně začne komunikovat jinak než česky, popř. z jejích ústních či písemných projevů (vedených v jazyce českém) či z reakcí na komunikaci ze strany správce daně je

pokračování

patrné, že se česky nemůže dorozumět dostatečně dobře. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku přihlédl k několika dalším faktorům, a to k délce pobytu a působení osoby na území České republiky, k reakcím osoby na dotazy správce daně a k absenci upozornění, že český jazyk neovládá, a dospěl k závěru, že správní orgány v dané věci nepochybily, pokud osobu o možnosti obstarat si tlumočníka nepoučily, přestože její projev byl poněkud „kotrbatý“.

[15] Obdobně je třeba přistupovat i k nyní posuzovanému případu. Stěžovatel při místním šetření ani nenaznačil, že by čemukoliv nerozuměl. Právě na aktivitu účastníka řízení přitom je třeba klást důraz při posouzení, zda okolnost nasvědčující potřebě tlumočníka vyšla najevo (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 2 Afs 36/2007 - 86 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2010, č. j. 5 Azs 54/2009 - 42, či ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 - 87). Stěžovatel si nemusel být vědom práva na tlumočníka, nic mu však nebránilo sdělit, že nerozumí podepisovanému protokolu nebo čemukoliv, co osoby provádějící šetření uvedly. Naopak, když se tyto osoby prokázaly služebními průkazy, bylo zřejmé, že se svou povinností je seznámen a že dotazu na účtenku rozuměl, neboť následně tržbu zaevidoval a účtenku vydal. Krajský soud též správně přihlédl k tomu, že provozovnu, ve které bylo provedeno místní šetření, stěžovatel provozoval od roku 2007 (v době šetření tedy po dobu zhruba deseti let). Není pravdou, že krajský soud na základě této skutečnosti učinil závěr o tom, že stěžovatel musel ovládat český jazyk dostatečně dobře pro účely správního řízení se všemi jeho specifiky, jak se stěžovatel snaží sugerovat – krajský soud pouze konstatoval, že vzhledem k dlouhému pobytu a působení na území České republiky musel být stěžovatel schopen náležitě zhodnotit své jazykové kompetence a rozhodnout se, zda bude komunikovat v češtině, či prohlásí, že český jazyk dostatečně neovládá. Tomuto závěru krajského soudu není co vytknout, neboť takového úsudku i komunikace na této úrovni byl stěžovatel bezesporu schopen.

[16] Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Afs 36/2007 - 86 uvedl, že *„potřeba tlumočníka bude dána i tehdy, jestliže dotyčná osoba, třebaže česky v určité míře rozumí, tento jazyk neovládá v zásadě srovnatelně dobře jako svoji mateřštinu“*. Takový závěr v obecné rovině pro řízení před správními orgány platí, neboť tato řízení mohou být vzhledem ke svým specifickým z jazykového hlediska obtížná i pro rodilého mluvčího. Nicméně podle zmíněného rozsudku právo na tlumočníka nesmí *„sloužit k umělému vyvolávání průtahů a natolik komplikovat a prodražovat příslušné řízení, že by se stalo fakticky neskonečným nebo skončitelným jen za cenu neúměrných nákladů. Systém rozhodování o právech a povinnostech totiž musí fungovat v reálném čase a náklady na něj musí být pro stát a společnost únosné.“* Některé úkony činěné ve styku se správními orgány výše popsanou jazykovou náročností nevykazují, a tím pádem není namístě trvat bezpodmínečně na tom, aby správní orgány znalost českého jazyka na nižší úrovni než rodilého mluvčího považovaly za skutečnost svědčící o potřebě tlumočníka, neboť právě v takovém případě by mohlo být právo na tlumočníka zneužíváno k prodlužování a prodražování řízení při jednoduchých úkonech, jimž by účastník řízení bez problému rozuměl i při omezené znalosti českého jazyka. Prostého charakteru může být například místní šetření, při němž se ověřuje plnění rutinních povinností, které šetřený subjekt činí denně, nevystanou-li při tomto šetření komplikace.

[17] V nyní posuzovaném případě přicházela potřeba tlumočníka v úvahu pouze při místním šetření (následně již byl stěžovatel zastoupen advokátem a žádné úkony sám

nečinil). Protokol o místním šetření je však stručný a psaný snadno srozumitelným jazykem – jen stěží lze uvěřit, že stěžovatel za daných okolností nerozuměl, že v 15:00 obdržel tržbu, aniž by vydal účtenku, když na dotaz na účtenku sám reagoval promptně jejím vydáním. Tyto úkony přitom plnil (nebo měl plnit) denně při každém styku se zákazníkem. Je tedy evidentní, že při místním šetření bylo ověřováno splnění jednoduché povinnosti, která byla stěžovateli dobře známa, čemuž odpovídal i protokol o místním šetření. Z ničeho nevyplývalo, že by stěžovatelovy jazykové znalosti (byť nikoliv perfektní, jak je patrné z výpovědí celníc, které šetření provedly) pro danou situaci nebyly zcela postačující. V takovém případě okolnost, že stěžovatelova znalost českého jazyka nebyla v zásadě srovnatelná se znalostí jeho mateřštiny, nesvědčila o potřebě tlumočníka. Nadto stěžovatel poprvé upozornil na nedostatek poučení až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v odporu proti příkazu v tomto ohledu nic ani nenaznačil. Tato skutečnost již jen dokresluje správnost závěru žalovaného a krajského soudu, že stěžovatelova námitka ohledně nedostatku poučení o možnosti obstarat si tlumočníka je účelová.

[18] Vzhledem k výše uvedenému je evidentní, že stěžovatel byl srozuměn s významem místního šetření a protokolu o něm a pracovnice správního orgánu I. stupně se neměly důvod domnívat, že jim stěžovatel dostatečně nerozumí – a to ani pokud se nevyjadřoval jako rodilý mluvčí. Celnice provádějící šetření tedy nepochybily, pokud v průběhu šetření stěžovatele nepoučily o možnosti obstarat si tlumočníka.

[19] Ad (ii) – Nejvyšší správní soud se následně zabýval stěžovatelem vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel se domnívá, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný z důvodu, že se nevypořádal s jeho námitkami zpochybňujícími dostatečnou časovou prodlevu, která mu byla poskytnuta k zaevidování tržby a vydání účtenky.

[20] Povinností poplatníka (stěžovatele) podle § 18 odst. 1 zákona o evidenci tržeb je zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně a vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne. Obě tyto povinnosti musí splnit nejpozději při uskutečnění evidované tržby. Důvodová zpráva k tomu uvádí: *„Nejpozději při uskutečnění evidované tržby znamená, že poplatník, který má tržbu evidovat, může zaevidovat tržbu a vystavit účtenku kdykoliv před uskutečněním později obdržené tržby, nebo až při jejím uskutečnění. Není přitom rozhodné, zda a kdy předal poplatník slíbené protiplnění. Pokud poplatník nejprve předává slíbené protiplnění a teprve poté dochází na jeho straně k uskutečnění tržby za toto předané protiplnění, je pouze na něm, zda zaeviduje tržbu a vystaví účtenku až při realizaci tržby, nebo kdykoliv předtím, včetně okamžiku předání protiplnění. Pokud však poplatník nejprve realizuje tržbu a teprve poté předává slíbené protiplnění, je povinen tržbu zaevidovat a vystavit účtenku nejpozději při uskutečnění tržby, nemůže tedy čekat se zaevidováním tržby až do poskytnutí protiplnění.“* (srov. sněmovní tisk č. 513/O, důvodová zpráva, II. zvláštní část, bod 2.4.3.1 Evidence tržeb běžným způsobem (k § 18), 7. volební období, 2013-2017, digitální repozitář, www.psp.cz).

[21] Jedním z hlavních cílů zákona o evidenci tržeb je zabránit praktikám, při nichž poplatníci neuvádějí správci daně pravdivě veškeré své tržby, a v důsledku toho tímto nelegitimním způsobem snižují výši své daňové povinnosti (viz citovaná důvodová zpráva – I. Obecná část, bod 3. Vysvětlení nezbytnosti navrhované právní úpravy). Výše zmíněné

pokračování

ustanovení tento cíl sleduje též, a právě proto stanoví jako nejpozdější okamžik zaevidování tržby a vydání účtenky moment přijetí evidované tržby. Úvaha krajského soudu, že je podstatný sled událostí, ze kterého vyplývá, že v době tržby nedošlo k zaevidování tržby a vydání účtenky, a to bez ohledu na délku prodlevy mezi obdržením platby a dodatečným splněním jmenovaných povinností stěžovatele, je tedy v zásadě správná. Nejvyšší správní soud nemůže kategoricky vyloučit, že by určité okolnosti mohly odůvodnit prodlení mezi obdržením tržby a jejím zaevidováním nebo vydáním účtenky, nicméně stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by pozdní splnění povinností v jeho konkrétním případě odůvodňovaly, a pouze v obecné rovině spekuluje, zda mu osoby provádějící šetření ponechaly ke splnění jeho povinností dostatek času. Za této situace je zcela postačující odůvodnění napadeného rozsudku, podle něhož je délka prodlevy zcela irrelevantní vzhledem k tomu, že stěžovatel bezesporu měl možnost své povinnosti splnit včas, tj. při obdržení tržby. V takovém případě nelze než uzavřít, že krajský soud vypořádal dostatečným způsobem veškeré stěžovatelovy námitky; napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

V. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 16. března 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu